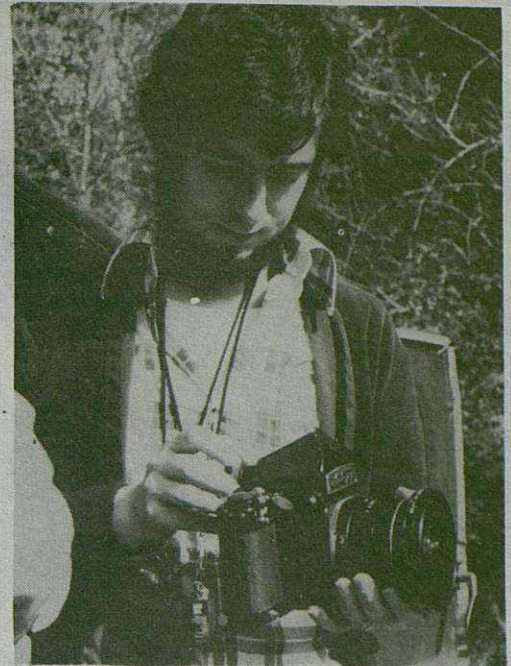

FRANCESC VERDUGO

DUGÓ

«DIBUIXAR: PARLAR, INFORMAR, FORMAR SOMRIURE...»

A Mollet viu i dibuixa Francesc «Dugó»

Jo crec que els dibuixants som gent molt normal — em diu en Dugó — que ens dediquem a dibuixar, de vegades perquè no se sap fer res més.

— Es cert que sou gent molt seriosa?

Les circumstàncies d'un dibuixant poden ser molt diverses, com és el cas d'en Perich i d'en Cesc que són totalment diferent com a persones i, és clar també els seus dibuixos són diferents. La seguretat d'en Perich quan parles amb ell, és la mateixa seguretat del seu dibuix, així com la seva ironia. En Cesc és una persona més sensible, més delicada, més polida i això es manifesta també en el seu dibuix.

— Quin procés segeuixes pera fer un dibuix

Normalment, quan fas un dibuix parteixes de coses existents. Es com agafar l'ambient que t'envolta, exprimir-lo, i després surt aquesta idea o aquest dibuix.

— Es a dir, primer la idea i després el dibuix?

Sí, encara que moltes vegades et col·loques davant del paper i dius: Vull fer un dibuix, un dibuix sobre un tema concret; i comences a donar-hi voltes fins que et surt el dibuix.

Normalment neix a partir del que veus i vius que et dona les pistes per a poder dibuixar. Es a dir, si estiguessis en un habitatge, tancat durant un temps indefinit i t'imagino que el que dibuixaires seria totalment diferent.

— Humorista, dibuixant, pintor, grafista...?

Per sort, o per desgràcia, em sembla que soc una mica de tot. I, si no ho sóc, com a mínim ho faig. Potser, bàsicament sigui dibuixant, i si sóc grafista es perquè treballo en publicitat, encara que en el món del grafisme hi ha molt d'esnobisme.

— Humorista?

En principi no tothom que dibuixa por fer humor, igual que una persona que parlant és gràfica, o desperta un tipus de humor, no

vol dir que sapiga dibuixar, s'han de donar les dues circumstàncies. Un individu que, més o menys, o amb una certa preparació, dibuixa, si té un sentit crític por fer dibuix humorístic.

Encara que no sé si se'n pot dir dibuix humorístic, perquè de vegades el que es diu dibuix humorístic, no fa riure. El dibuix humorístic, en tot cas, ens fa somriure, que ja és molt, però no riure. Ens fa riure veure caure una persona pel carrer, precisament per tot el contrari, perquè no té res de graciosos.

L'EXPERIENCIA D'ORIFLAMA

— Explica'ns els teus començaments i l'experiència d'Oriflama...?

Més que una experiència, lo important d'Oriflama és que va ser el primer medi on vaig publicar, si no comptem la primera publicació que vaig fer a Diario Femenino, que va ser una publicació gairabé casual. El més important, va ser que a Oriflama vaig començar a publicar una gran quantitat de dibuixos; en un sol número, me'n van publicar quatre o cinc. Durant una sèrie de mesos vaig col·laborar com a dibuixant, i després vaig passar, per dir-ho d'alguna manera, a director artístic o grafista de la revista. I això va durar cinc anys, més o menys, en els que tota la part diguem-ne artística: portades, el·lustracions, interiors... era feina meua.

— Quin equip hi havia?

Com a director en Huertas Clavería, i com a col·laboradors en Jaume Fabre, en Rafael Pradas, l'Enric Arias Vega...

— Com va ser l'acabament?

Quan l'equip Huertas, per dir-ho d'alguna manera, va deixar Oriflama per una sèrie de pressions, problemes gairebé de tipus oficial amb la persona d'en Huertas. Posteriorment va passar a ser director en Fabre, i llavors, tant ell com tot l'equip van deixar Oriflama, es pot dir que despedits per l'empresa, en aquells moments, Nova Terra.

Nova Terra va prescindir dels serveis de tota aquesta gent; i jo, no com a periodista

sinó com a persona que estava treballant amb ells, també ho vaig deixar. Encara que posteriorment he treballat per a Nova Terra, però com a editora de llibres.

— Després d'Oriflama què?

No sé si per la coincidència amb el servei militar i una sèrie de coses per a mi tant absurdes com aquestes, vaig deixar de publicar. Fins i tot en medis con l'Infantil, una revista per a nanos, on havia fet unes col·laboracions en un conte que va durar uns quants mesos.

També havia col·laborat en la única revista d'humor que hi havia en aquell temps: «Marratons». Nova Terra en va dir si volia fer una sèrie de portades i vaig fer dues col·leccions. Una que era d'educació, unes portades diguem-ne didàctiques, i l'altra no recordo el nom, però que hi havia: «El feminisme a Catalunya», «Pedra de Toc - 2», «El moviment obrer a Catalunya»,... una sèrie de portades, es pot dir, de tipus socio-polític.

SOC COM EL GUADIANA

— I ara?

En aquests moments, com a dibuixant, sóc com el Guadiana, apareixo i desapareixo. A nivell particular sí qu'existeixo com a dibuixant, i suposo que existiré sempre, però de cara a treballar de portes enfora, és a dir, deixar de penjar els dibuixos a casa perquè els vegi algú, o els compri algú, o es publiquin en algun lloc, en aquests moments és pràcticament zero. Després de l'exposició de Mollet i la de Palma de Mallorca, es pot dir que no he fet res, aquesta darrera va ser el febrer del 76.

— Com va produir-se el salt a les sales d'exposició?

Bé, ja n'havia fet una l'any 69, si no recordo malament, a la llibreria Ona que va tenir força acceptació. La gent es va sobtar una mica d'aquest tipus de dibuix que sempre penso, té quelcom d'especial. No bo no dolent, sinó simplement especial, una mica diferent. No és totalment dibuix humorístic.